

K
I
R
K
E

MADELINE
MILLER

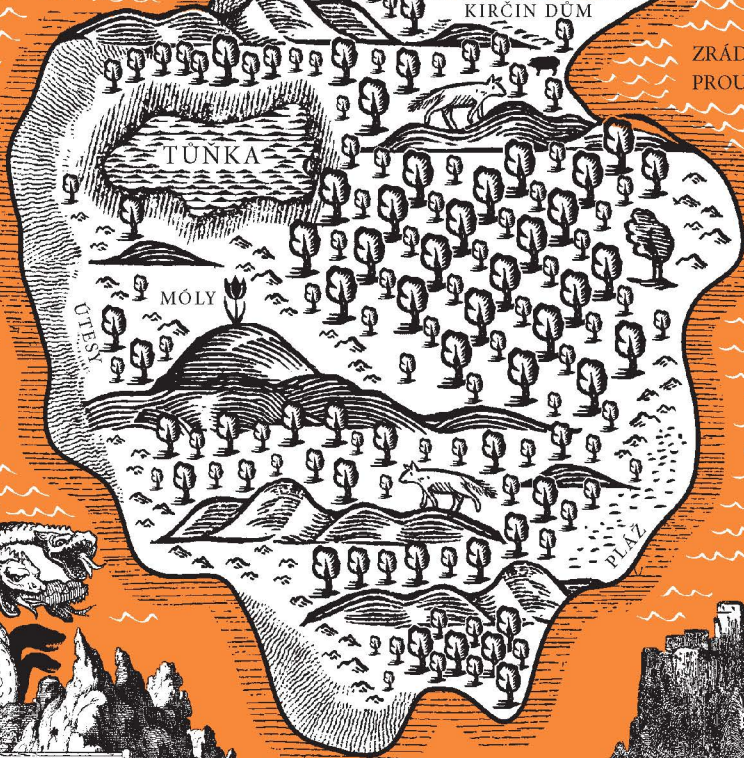
Od držitelky ocenění
Orange Prize za román roku
ACHILLEOVA
PÍSEŇ

AIAIA

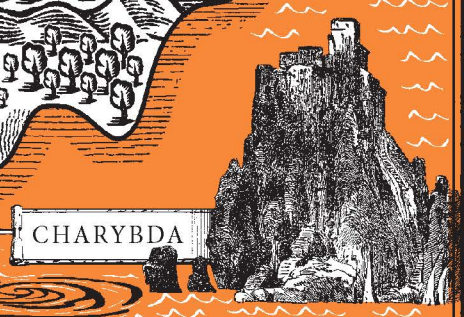

PRÍSTAV

ZRÁDNÉ
PROUDY

SKYLLA

CHARYBDA

KIRKE

MADELINE
MILLER

KIRKE

slovar

Copyright © Madeline Miller 2018
Translation © Eva Maršíková 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019
Jacket design by David Mann
Illustrations © Shutterstock
Author photograph by Nina Subin
Edpaper Illustrations by Gregg Kulick

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu *Circe*,
který vydalo nakladatelství Little, Brown and Company,
přeložila Eva Maršíková
Redakce Michaela Šmejkalová
Editor Jan Pavel
Produkce Dana Klimová
Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v Praze roku 2019
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-838-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Věnováno Nathanielovi
νόστος

Kapitola první

Když jsem se narodila, neměli pro to, co jsem, žádné pojmenování. Nazývali mě nymfou, protože očekávali, že se budu podobat své matce, tetám a tisícům sestřenic. Byly jsme nejnižšími z nižších bohyň, vládly jsme mocí tak skrovnou, že nám jen taktak dokázala zaručit věčný život. Mluvily jsme s rybami a pečovaly o květiny, uměly jsme vylákat dešťové kapky z mraků nebo sůl z mořských vln. Slovo *nymfa* vyměřovalo délku a šíři našich osudů. V našem jazyce neznamena jen „bohyni“, ale také „nevěstu“.

Má matka byla jednou z nich. Najáda, strážkyně zřidel a potoků. Mého otce Helia upoutala, když zavítal na návštěvu do paláce jejího otce Okeana. Oba se v těch dobách často vzájemně zvali na hostiny. Byli to příbuzní a byli stejně staří, ačkoli na to nevypadali. Můj otec zářil jako čerstvě ukovaný bronz, kdežto jeho strýc Okeanos se narodil s uslzenýma očima a bělostným plnovousem, který mu splýval do klína. Oba však byli Titánové a oběma byla společnost toho druhého milejší než novopečení bohové z Olympu, kteří nespatřili stvoření světa.

Okeanův palác byl veliký div, zasazený hluboko do skály v útrobách země. Jeho komnaty s klenutými stropy měly pozlacené stěny a kamenné podlahy vyleštěné dohladka, jak se jich po staletí dotýkala chodidla bohů. Ve všech komnatách bylo slyšet slabé hučení Okeanovy řeky, z níž pocházela veškerá sladká voda na světě, toku tak tmavého, že se nedalo rozeznat, kde řeka končí a kde začíná skalní podloží. Na jejích březích vyrůstala tráva, světle šedé kvítky a rovněž nespočetné houfy Okeanových dětí – najád, nymf a říčních bohů. Rozesmátá božstva

s těly mrštnými jako vydry a tvářemi svítícími ve věčném příšeří si podávala zlaté číše a zápasila spolu při hrách lásky. V jejich středu seděla má matka, jež všechnu tu křehkou liliovou krásu hravě zastínila.

Její vlasy měly teplý odstín hnědé barvy a každý pramen se leskl, jako by zevnitř zářil. Určitě vycítila otcův pohled, horký jako závaný žár z ohně. Představuji si, jak si upravuje šaty, aby jí sotva držely na ramenou, a jak zlehka smáčí prsty ve třpytivé vodě. Takové drobné triky jsem ji viděla provádět tisíckrát. Můj otec jim pokaždé podlehl. Domníval se, že svět ve svém přirozeném řádu slouží k jeho potěšení.

„Kdo je to?“ zeptal se Okeana.

Okeanos měl již od mého otce spoustu vnoučat se zlatýma očima a představa, že mu přibudou další, jej potěšila. „Má dcera Persa. Pokud ji chceš, je tvá.“

Dalšího dne ji můj otec vyhledal u její tůňky ve světě na povrchu. Bylo to nádherné místo, bohatě poseté velkokvětými narcisy a skryté za spletnici dubových větví. Nebylo tam žádné bláto ani slizké žáby, jen čistounké oblé kameny a za nimi tráva. Dokonce i můj otec, který se o rafinované umění nymf pranic nezajímal, se musel té kráse obdivovat.

Má matka věděla, že přijde. Přes svoji křehkost byla prohnaná a mysl měla hbitou jako zubatý úhoř. Uvědomovala si, kudy pro ni a jí podobné vede cesta k moci – rozhodně ne přes nemanželské děti a pokoutní radovánky u vody. Když před ní můj otec stanul v celé své nádheře, vysmála se mu. *Obcovat s tebou? A proč bych měla?*

Samozřejmě si mohl vzít, co chtěl. Helios se ovšem pyšnil tím, že všechny ženy, od otrokyň až po bohyně, uléhají do jeho postele ochotně a z vlastní vůle. Důkazem byly jeho oltáře, na nichž neustále stoupal dým z obětín od matek s velkými břichy a šťastných levobočků.

„Buď manželství, nebo nic,“ prohlásila. „A jestliže si zvolíš manželství, varuji tě: venku smíš mít tolik děvčat, kolik si jen zamaneš, avšak žádné z nich nepřivedeš domů, neboť v tvém paláci budu vládnout pouze já.“

Podmínky, požadavky. Pro mého otce to byly novinky a právě novinky jsou bohům nejdražší. „Dohodnuto,“ pravil a na stvrzení úmluvy jí daroval vlastnoručně vyrobený náhrdelník s korálky z nejvzácnějšího jantaru. Později, po mém narození, jí věnoval ještě jeden a pak další za každého z mých tří sourozenců. Ani nevím, čeho si cenila více – blyštivých korálků, nebo závisti svých sester, když je měla na krku. Myslím, že kdyby jí v tom nejvyšší bohové nezabránili, sbírala by je donekonečna, až by ji tížily na krku jako volský chomout. Po čase se však přišlo na to, co jsme my čtyři zač. Smíš mít další děti, řekli jí, ale ne s ním. Jenže jiní manželé nedávali jantarové náhrdelníky. Tehdy jedinkrát jsem ji viděla plakat.

Když jsem se narodila, jedna z mých tet – jejím jménem vás nebudu zatěžovat, můj příběh se tetami jen hemží – mě omyla a zavinula. Další se starala o mou matku, barvila jí rty načerveno a slonovinovými hřebeny jí rozčesávala vlasy. Třetí šla ke dveřím a pustila dovnitř mého otce.

„Děvče,“ oznámila mu matka s nakrčeným nosem.

Mému otci však dcery nevadily, bývaly totiž líbezné a zlatavé jako olivový olej z prvního lisování. Za možnost spojit se s jejich krví byli lidé i bohové ochotni draze zaplatit a povídalo se, že jmění mého otce se vyrovná bohatství samotného krále všech bohů. Položil mi ruku na hlavu a požehnal mi.

„Bude z ní dobrá partie,“ prohlásil.

„Jak dobrá?“ chtěla vědět matka. Kdyby mě mohli vyměnit za něco lepšího, znamenalo by to pro ni jistou útěchu.

Otec se zamyslel, promnul mezi prsty prameny mých vlasů, prohlédl si mé oči a tvar lícních kostí.

„Mohla by se vdát za šlechtice.“

„Za šlechtice?“ podivila se matka. „Snad nemyslíš za smrtelníka?“

Ve tváři se jí viditelně zračil odpor. Jako malá jsem se jednou zeptala, jak smrtelníci vypadají. Otec odvětil: „Dá se říci, že se nám podobají, ale jen do té míry, jako se červ podobá velrybě.“

Odpověď mé matky byla jednodušší: *Jako sprosté pytle shnilého masa.*

„Určitě se vdá za některého syna Diova,“ trvala matka na svém. V duchu už se viděla na olympských hostinách, usazená po pravici královny Héry.

„Ne. Vlasy má žíhané jako rys. A ta ostrá brada jí také na půvabu nepřidá.“

Matka se dál nehádala. Jako všichni ostatní i ona slyšela o výbuších Heliovy vznětlivé povahy, když se mu někdo stavěl na odpor. *Přestože září jako zlato, nezapomeň, že má v sobě oheň.*

Vstala. Její těhotenské břicho už stihlo zmizet, pas se jí zase stáhl a tváře měla svěží a panensky růžové. Náš druh se velice dobře zotavuje, avšak ona to dokázala ještě rychleji, patřila totiž k dcerám Okeanovým, které rodí stejně snadno, jako ryby kladou jikry.

„Pojď,“ vyzvala otce. „Uděláme si lepší.“

Rostla jsem jako z vody. V plenkách jsem byla jen pár hodin a stejně rychle uplynul i můj batolecí věk. Chvíli o mě pečovala jedna z tet, která se toužila zalíbit mé matce. Kvůli mým žlutým očím a zvláštnímu pištivému pláči mi dala jméno Kirke, „Jestřáb“. Když však pochopila, že si matka všímá jejích služeb stejně málo jako země, po níž kráčí, doporučela se.

„Matko,“ řekla jsem. „Teta odešla.“

Matka mi neodpověděla. Můj otec už nastoupil do svého vozu a vydal se na cestu po nebi, a tak si vplétala do vlasů květy a chystala se odebrat po tajných vodních cestách na travnaté říční břehy za svými sestrami. Šla bych za ní, jenže to bych pak musela celý den sedět u nohou svých tet a poslouchat jejich klevety o věcech, které mě nezajímaly a kterým jsem nerozuměla. Tak jsem zůstala.

V paláci mého otce panovalo přítmí a ticho. Byl vyhlouben do nitra skály, hned vedle sídla Okeanova, a stěny měl z leštěného obsidiánu. Proč také ne? Mohly být z čehokoli na světě, třeba z krvavě rudé egyptské žuly nebo balzámu z Arábie, stačilo jen, aby na to otec pomyslel. Jemu se ale líbilo, jak ob-

sidián odráží jeho záři, jak na hladkém kamenném povrchu vzplane oheň, kdykoli projde kolem. Samozřejmě mu ani nepřišlo na mysl, jak moc budou stěny černé, když tam nebude, aby je osvětloval. Otec si nikdy nedokázal představit, jak vypadá svět bez něj.

V těch hodinách jsem si mohla dělat, co se mi zlíbilo: zapálit pochodeň, běhat s ní a dívat se, jak mě pronásledují tmavé plameny, ležet na hladké hliněné podlaze a prsty do ní hloubit důlky. Nebyly tam žádné larvy ani červi, i když jsem tehdy netušila, že by mi měli scházet. V paláci nežilo nic kromě nás.

Když se otec večer vrátil, země se zachvěla jako slabiny koně a vyhloubené důlky se rázem vyhladily. Vzápětí se objevila matka, provoněná květinami. Běžela ho uvítat a on jí dovolil, aby se mu pověsila kolem krku, přijal od ní víno a posadil se do svého velikého stříbrného křesla. Já šla hned za ním. *Vítám tě doma, otče, vítám tě.*

Při pití vína hrál dámu. Nikdo jiný s ním hrát nesměl. Rozložil herní kameny, pak otočil šachovnici a totéž zopakoval na druhé straně. Z hlasu mé matky jako by odkapával med. „Nepůjdeš do postele, má lásko?“ Pomalu se před ním otáčela jako na rožni a předváděla mu své dokonalé křivky. V tu chvíli otec většinou od hry vstal, někdy to však neučinil a to pak následovaly mé nejmilejší okamžiky, protože matka s prásknutím dveří z myrhovníkového dřeva odešla.

Když jsem seděla u otcových nohou, celý svět byl ze zlata. Odevšad proudilo světlo – z jeho žluté kůže, jiskrných očí, bronzových odlesků v jeho vlasech. Tělo měl rozpálené jako žhavé uhlíky a já se k němu tiskla tak silně, jak mi dovolil, jako ješterka ke kameni na poledním slunci. Jedna z tet mi kdysi prozradila, že někteří nižší bohové se na něj téměř nemohou podívat, já ale byla dcerou z jeho krve a mohla jsem mu hledět do tváře tak dlouho, že když jsem odvrátila zrak, zůstala mi obtištěná v zorném poli a svítila na mě z podlah, zářících stěn a vykládaných stolů, dokonce i z mé vlastní kůže.

„Co by se stalo,“ zeptala jsem se, „kdyby tě nějaký smrtelník spatřil v celé tvé nádheře?“

„V okamžiku by shořel na popel.“

„A co kdyby spatřil mě?“

Otec se usmál. Slyšela jsem známé šoupání mramoru o dřevo, jak posouval kameny dámy. „Mohl by se považovat za šťastného člověka.“

„Nespálila bych ho?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl.

„Mám přece stejné oči jako ty.“

„Ne, nemáš,“ vyvedl mě z omylu. „Podívej se.“ Přejel pohledem na poleno na kraji krbu. Začalo žhnout, pak vzplálo plamenem a nakonec se rozsypalo na popel. „A to je to nejmenší, co dovedu. Zvládla bys totéž?“

Zírala jsem na polena celou noc. Nic se nestalo.

Narodila se mi sestra a brzy po ní bratr. Nevím, jaká doba je od sebe dělila. Dny bohů proudí jeden za druhým jako voda z vodopádu a já se je tehdy ještě nenaučila počítat po způsobu smrtelníků. Někdo by si mohl myslet, že nás k tomu otec povede, vždyť přece nechybí u žádného úsvitu. I on však nazýval mého bratra a sestru dvojčaty. Jisté je to, že od bratrova narození byli neustále propletení jako dva norci. Otec jim oběma požehnal jednou rukou. „Ty,“ předpověděl mé zářící sestře Pásifaé, „se vdáš za věčného syna Diova.“ Řekl to svým věšteckým hlasem, který líčil budoucnost jako jistotu. Matka byla nadšená a hned si začala malovat, do jakých říz se nastrojí na Diovu hostinu.

„A ty,“ obrátil se otec k mému bratrovi, tentokrát už svým obvyklým zvučným hlasem, jasným jako letní ráno. „Každý syn se podobá své matce.“ Matku jeho slova potěšila a vyložila si je jako svolení vybrat synovi jméno. Pojmenovala ho po sobě, Perses.

Oba moji sourozenci byli bystrí a rychle pochopili, jak se věci mají. Ze všeho nejraději se na mě dívali skrz své lasičí prsty. *Má oči žluté jako moč. Když mluví, vříská jako sova. Jmenuje se Jestřáb, ale je tak ošklivá, že by jí měli říkat Koza.*

Tak vypadaly jejich rané pokusy o jízlivé poznámky, zprvu neškodné, ale den za dnem stále jedovatější. Naučila jsem

se jim vyhýbat a oni si brzy našli lepší zábavu mezi mladými najádami a říčními bohy v Okeanově paláci. Když matka odešla za svými sestrami, doprovázeli ji a postupně si podmanili všechny naše poddajné bratrance a sestřenice, ochromené jako střevele před tlamou štiky. Dokázali vymyslet stovky druhů mučení převlečené za hry. Pojď sem, melie. Na Olympu je teď v módě stříhat si vlasy nakrátko, jen aby ti zakrývaly šíji. Jak si chceš opatřit manžela, jestli nám to nedovolíš? Když pak melie skončila oškubaná jako ježek a rozplakala se, smáli se, až jeskyně burácely ozvěnou.

Nechala jsem je dělat si, co chtějí. Nejraději jsem byla v otcově tichém paláci a každou možnou chvíli jsem trávila u jeho nohou. Jednoho dne, snad za odměnu, mi nabídl, že mi ukáže své stádo posvátných krav. Byla to velká pocta, protože to znamenalo, že se svezu v jeho zlatém voze a spatřím zvířata, jež mu všichni bohové záviděli, padesát bělostných jalovic, na nichž s potěšením spočíval pohledem při svých každodenních cestách nad zemí. Nakláněla jsem se přes okraj vozu posázený drahokamy a s údivem sledovala, jak pod námi ubíhá svět: svěží zelené lesy, rozeklané hory a širý modrý oceán. Vyhlížela jsem smrtelníky, ale byli jsme moc vysoko, než abychom je rozeznali.

Stádo se páslo na travnatém ostrově Trinakridě a dohlížely na ně dvě z mých nevlastních sester. Když jsme přijeli, sestry se ihned rozběhly k mému otci a s výskáním mu skočily kolem krku. Patřily k nejkrásnějším ze všech otcových půvabných dětí, jejich pleť a vlasy se podobaly roztavenému zlatu. Jmenovaly se Lampetie a Faëthus, „Zářící“ a „Světlá“.

„Kohopak jsi nám to přivedl?“

„Musí to být dcera Persy, všimni si jejich očí.“

„No jistě!“ Lampetie – myslím, že to byla ona – mě pohladila po vlasech. „Drahoušku, s těma svýma očima si vůbec nedělej starosti. Ani trošičku. Tvá matka je velmi krásná, ale silná nikdy nebyla.“

„Mám stejné oči jako vy,“ namítla jsem.

„Rozkošné! Ne, drahoušku, ty naše planou jako oheň a vlasy máme jako slunce na vodě.“

„Děláš dobře, že si ty své splétáš do copu,“ přidala se Faëthusa. „Trochu se tím skryjí ty světlejší prameny. Jenom škoda, že se nedá stejně schovat i tvůj hlas.“

„Ledaže by už nikdy nepromluvila. To by snad šlo, nemyslíš, sestro?“

„To ano.“ Obě se usmály. „Půjdeme se podívat na krávy?“

Nikdy předtím jsem žádnou krávu neviděla, ale nevadilo to, neboť otcova zvířata byla nade všechnu pochybnost tak nádherná, že jsem nepotřebovala srovnání. Měla srst bělostnou jako okvětní plátky lilií a mírné oči s dlouhými řasami. Rohy měly pozlacené – zásluhou mých sester –, a když se krávy sklonily, aby mohly spásat trávu, krky se jim ohnuly ladně jako šíje tanečnic. Hřbety se jim měkce leskly ve světle soumraku.

„To je krása!“ řekla jsem. „Můžu si na jednu sáhnout?“

„Ne,“ zarazil mě otec.

„Povíme ti, jak se jmenují. Táhle je Bělohávka, Jasnoočko a Zlatíčko. Potom Kráska, Pěkněnka, Zlatorožka a Blyštivá. Tohle je Zlatíčko a támhle...“

„Zlatíčko už jste mi ukazovaly,“ přerušila jsem je. „Říkaly jste, že je to támhleta.“ Ukázala jsem na první, spokojeně přezvykující krávu.

Sestry se na sebe podívaly a pak vrhly jediný zlatavý pohled na otce. Ten však zíral na své krávy nepřítomně, jako u vytržení.

„Jistě se pleteš,“ odbyly mě. „Zlatíčko je tahle, kterou jsme ti právě ukázaly. Tamta je Hvězdička a tohle Třpytka a...“

Vtom se ozval můj otec: „Co to má být? Pěkněnka má stroupek?“

Sestry se najednou mohly přetrhnout. „Stroupek? Ach, to určitě ne! Zlobivá Pěkněnka, takhle si ublížit. Který ničema ti to udělal?“

Naklonila jsem se, abych lépe viděla. Stroupek byl maličký, menší než můj nejdrobnější nehet, ale otec se mračil. „Do zítřka to napravíte.“

Sestry horlivě příkyvovaly, *samozřejmě, samozřejmě. Moc nás to mrzí.*

Nastoupili jsme zpátky do vozu a otec se chopil postříbřených opratí. Sestry mu ještě stihly vtisknout na ruce posledních pár polibků a pak už se koně vzepjali a vyhoupli se s námi k nebi. Soumrakem začínala probleskovat první souhvězdí.

Vzpomněla jsem si, jak mi otec kdysi řekl, že na zemi žijí lidé zvaní astronomové, jejichž úkolem je sledovat jeho východy a západy. Mezi smrtelníky se těšili velké úctě a žili v palácích jako poradci králů, někdy se však můj otec tu či onde zdržel a způsobil jim ve výpočtech obrovské zmatky. Tehdy byli astronomové odvlékáni před krále, jimž sloužili, a popravováni jako podvodníci. Když mi to otec vyprávěl, usmíval se. Zasloužili si to, tvrdil. Helios, bůh slunce, se řídí jediné vlastní vůlí a nikdo mu nebude přikazovat, co má dělat.

„Otče,“ ozvala jsem se toho dne, „zpozдили jsme se tolik, že kvůli nám budou umírat astronomové?“

„Ano,“ odpověděl a zacinkal opratěmi. Koně vyrazili vpřed a svět pod námi se změnil v jednu šmouhu. Z mořských břehů stoupaly stíny noci. Nedívala jsem se. Na prsou mě svíralo, jako když se ždímá látka. Myslela jsem na astronomy. Představovala jsem si je, drobné červy, zplihlé a shrbené. Prosím, volali vkleče na kostnatých kolenou, není to naše chyba, to samotné slunce se zpozdlilo.

Slunce se nikdy nezpozdlí, odpovídali králové usazení na trůnech. Takové řeči jsou rouhání, musíte zemřít! A tak se do vzduchu vznesly sekyry a rozřaly žadonící muže vejpůl.

„Otče,“ řekla jsem, „mám divný pocit.“

„Jsi jen hladová,“ prohlásil. „Nadešla doba hostiny. Tvé sestry by se měly stydět, že nás zdržely tak dlouho.“

Při večeři jsem se najedla dosyta, ale divný pocit nepřecházel. Zřejmě jsem se tvářila nějak zvláštně, protože Perses a Pásifaé se mi ze svého lehátka začali posmívat. „Spolkla jsi žábu?“

„Ne,“ odpověděla jsem.

To je povzbudilo k ještě hlasitějšímu smíchu. Otírali se o sebe údy zahalenými v látkách, jako když si hadi leští šupiny. Sestra se mě zeptala: „A jak se ti líbily otcovy zlaté jalovice?“

„Byly překrásné.“

Perses se zachechtal. „Ona to neví! Už jsi někdy slyšela o někom tak pitomém?“

„Ještě nikdy,“ odvětila má sestra.

Neměla jsem se ptát, ale byla jsem ještě pohroužená v myšlenkách a před očima mi vyvstávala rozsekaná těla na mramorových podlahách. „Co nevím?“

Dokonale krásný lasičí obličej mé sestry. „Přece že se s nimi páří. Díky tomu se rodí pořád nové. Promění se v býka, oplodní je, aby měly telata, a ty staré dá uvařit. Proto si všichni myslí, že jsou nesmrtelné.“

„To není pravda.“

Oba zařvali smíchy a začali si ukazovat na moje rudé tváře. Povyk přilákal matku. Zbožňovala šprýmy mých sourozenců.

„Pověděli jsme Kirce o těch kravách,“ oznámil jí bratr. „Nevěděla to.“

Matčín smích, stříbřitý jako bystrina ženoucí se přes kameny. „Hloupá Kirke.“

Tak míjel rok za rokem. Ráda bych tvrdila, že jsem celou dobu čekala na příležitost k úniku, jenže pravda je taková, že bych se nejspíš dál nechala unášet proudem a až do konce věků se domnívala, že nic jiného než tohle jednotvárné trápení neexistuje.

Kapitola druhá

Rozneslo se, že jednoho z mých strýčků čeká trest. Nikdy jsem ho neviděla, avšak jeho jméno jsem stále dokola slychala ve zlověstném šušání příbuzných. *Prometheus*. V dávných dobách, kdy se lidstvo ještě třásl a choulilo v jeskyních, se odmítl podrobit Diově vůli a daroval lidem oheň. Z jeho plamenů se zrodila všechna umění a výtvarnosti civilizace, jež jim Zeus toužil upřít. Prometheus byl za svoji vzpouru uvržen do nejhlubší jámy podsvětí, dokud se pro něj nevymyslí dostatečně mučivý trest. Nyní Zeus oznámil, že nadešla správná chvíle.

Ostatní strýčkové se rozběhli do paláce mého otce, až za nimi plnovousy jen vlály, a začali se o překot svěřovat se svými obavami. Tvořili nesourodou společnost: říční bohové se svaly tlustými jako kmeny, pánové moří nasáklí slanou vodou, jimž z vousů viseli krabi, šlachovití stařešinové s tulením masem v zubech. Většina z nich vůbec nebyli moji strýčkové, ale spíš vzdálení prabratranci. Stejně jako můj otec, dědeček a Prometheus patřili k Titánům, živoucím upomínkám války mezi bohy. K těm, kteří se nenechali zničit a neskončili v řetězech, ale sklonili se před Diovy blesky.

Kdysi dávno, na úsvitu věků, existovali pouze Titánové. Pak můj prastrýc Kronos zaslechl věštbu, že jej jednoho dne svrhne jedno z jeho vlastních dětí. Když mu jeho manželka Rheia přivedla na svět prvního potomka, ještě mokré dítě jí vytrhl z náruče a celé je spolkl. Stejně tak spolky i čtyři další novorozeňata, až u pátého nakonec zoufalá Rheia zavinula do peřinky místo dítěte kámen a teprve ten vydala manželovi. Kronos jí sedl na lep a zachráněné děťátko, Dia, odnesl do pohoří Dikti, aby ho tam potají vychovali. Zeus rostl, až vyrostl natolik,

že jednoho dne strhl z oblohy blesk a nacpal otci do chřtánu jedovaté byliny. Ten pak vyzvracel Diovy bratry a sestry, kteří mu do té doby žili v břiše. Stanuli po boku svého bratra a podle majestátního pohoří, na němž si vybudovali trůny, si začali říkat Olympané.

Mezi starými bohy nastal rozkol. Mnozí spojili síly s Kronem, můj otec a dědeček se však přidali na Diovu stranu. Někdo tvrdí, že proto, že Helios vždy nenáviděl Kronovu vychloubačnou pýchu, jiní si zase šuškali, že díky svým věšteckým schopnostem vytušil, jak válka dopadne. Nebe pukalo v zápalu boje a bohové si v planoucím vzduchu navzájem drásali maso z kostí. Zemi smáčely proudy vroucí krve obdařené nesmírnou mocí, a kam dopadly, tam z půdy vyrašily vzácné květiny. Nakonec zvítězil Zeus. Ty, kdo se mu postavili, jedním tlesknutím uvrhl do řetězů, zbylé Titány zbavil moci a rozdělil ji mezi své sourozence a děti, jež zplodili. Můj strýc Nereus, kdysi mocný vládce moří, se stal lokajem nového boha Poseidona. Další strýc Proteus přišel o svůj palác a z jeho manželek se staly milostné otrokyně. Odnětí moci a vyhnání z paláců nepostihlo jedině mého otce a dědečka.

Titánové se pohrdavě ušklíbili. Měli snad být za takové zacházení vděční? Každý věděl, že Helios a Okeanos zvrátili průběh války. Správně by je měl Zeus odměnit větší mocí a novými tituly, jenže se bál, protože jejich síla se už teď vyrovnala té jeho. Titánové vzhlíželi k mému otci a čekali, že projeví nesouhlas, že vzplane jeho mocný oheň. Helios se však jen vrátil do svého podzemního paláce, daleko od Diova jasného pohledu.

Uplynula celá staletí. Šrámy země se zacelily a mír stále trval. Zašť bohů je však stejně nesmrtelná jako jejich těla a strýčkové se při každé hostině shlukovali kolem mého otce. Líbilo se mi, jak všichni klopi oči, když s ním hovoří, jak pokaždé utichnou a zpozorní, když se otec zavrtí v křesle. Mísy s vínem se vyprazdňovaly a pochodně dohořivaly. Uplynula dlouhá doba, šeptali strýčkové. Jsme opět silní. Jen pomysli, co by zmohl tvůj oheň, kdybys mu dal volný průchod. Jsi nejmocnější bůh staré krve, mocnější než Okeanos. Mocnější než samotný Zeus, budeš-li si to přát.

Otec se usmíval. „Bratři,“ odpovídal jim, „co je to za řeči? Není tu snad dostatek vůní a lahůdek pro všechny? Ten Zeus si vede celkem dobře.“

Kdyby ho Zeus slyšel, byl by spokojený. To ovšem na rozdíl ode mě neviděl, co se otci nepokrytě zračilo ve tváři. Ta nevyřčená slova, jež visela ve vzduchu.

Ten Zeus si vede celkem dobře, *prozatím*.

Strýčkové si mnuli ruce a opětovali mu úsměv. Odcházeli shrbení nad svými nadějemi a nedočkavě přemýšleli, co všechno udělají, až svět opět ovládnou Titánové.

To byla první věc, kterou jsem se naučila. Pod hladkým, nenápadným povrchem věcí se skrývá síla, jež hodlá rozervat svět na dvě poloviny.

Teď se strýčkové hrnuli do paláce mého otce, oči vytřeštěné strachem. Tvrdili, že Prometheův náhlý trest znamená, že se Zeus se svými bohy konečně chystá na nás zaútočit. Olympané nikdy nebudou opravdu spokojení, dokud nás docela nezničí. Měli bychom se Promethea zastat, ne, měli bychom promluvit proti němu, abychom odvrátili Diovy blesky od vlastních hlav.

Ležela jsem na svém obvyklém místě u otcových nohou. Ani jsem nedutala, aby si mě nevšimli a neposlali mě pryč, avšak na prsou jsem cítila drtivou tíhu toho, co může nastat – že znovu vypukne válka. Naše paláce rozmetané blesky. Athéna, bojovná dcera Diova, se nás po boku svého bratra ve zbraní Area vydává lovit svým šedým oštěpem. Nakonec budeme spoutáni a vrženi do žhnoucích jam, z nichž není úniku.

Můj otec v jejich středu promlouval klidným zlatavým hlasem: „Ale bratři, jestliže má Promethea stihnout trest, pak jedině proto, že si jej vysloužil. Nemusíme v tom hned hledat spiknutí.“

Strýčkové si však nepřestávali lámat hlavu. *Trest má proběhnout veřejně. Je to urážka, chtějí nám dát lekci. Pohledte, jak dopadnou Titánové, kteří neuposlechnou.*

V září mého otce zasvítíl pronikavý bílý osten. „Bude to potrestání zrádce, nic více. Prometheus se nechal zaslepit